

צדוק שמעון

בן יחיא ונעמי. נולד ביום 15.10.1921 בירושלים. למד שנים אחדות בבית-הספר העירוני לבנים ויצא לעבודה. עזר לאביו, צורף-כסף, במלאכתו ועבד זמן-מה בספריה הפרטית "העתיד" ונתחבב על הקוראים בזריזותו ובאדיבותו. השתלם בשפות אנגלית, ערבית, איטלקית וגרמנית והראה כשרון מובהק וכוח אמצאה במכניקה עדינה. כשהגיע בלימוד והשתלמות עצמיים להתמחות מספיקה

פתח בבית, בשותפות עם חברו, בית-מלאכה למסגרות ולתיקון כלי-חשמל, שעונים, אופנועים, מכונות וכו' ונשתבח ב"ידי הזהב" שלו. התעניין באירונים והשתוקק להיות טייס. בעל אופי נוח ומיטיב. קנה לו ידידים ואוהדים רבים. חבר ה"הגנה" משנת 1936. השתתף בקביעות באימונים, שירת בנוטרות בסביבת ירושלים וסיים קורסים למ"כ ולמ"מ במשקי העמק והגליל.

בחורף תש"ח התגייס לשירות מלא ב"הגנה" והיה האחראי לנשק בשכונות דרום ירושלים. הועבר לתפקיד זה בגוש עציון ופעל בו בכל תקופת המצור והקרבות. לפי השערת סגן מפקד הגוש פוצץ את עצמו בפוצצו את המקלט ובו שארית הנשק של כפר-עציון ביום נפילת הגוש, ב-13.5.1948. ביום כ"ה במרחשון תש"י (17.11.1949) הועבר למנוחת-עולמים להר-הרצל בירושלים. בפקודת המטכ"ל מיום ו' בתשרי תש"י הוענקה למנוח דרגת סגן.

צדוק שמעון בן יחיא ונעמי. נולד ביום ח' בתשרי תרפ"ב (15.10.1921) בירושלים. למד מספר שנים בבית הספר העירוני לבנים. השתלם בשפות. נפל בכפר עציון ביום ג' באייר תש"ח (13.5.1948).

1.5.1948

לאמא אבא ואחי היקרים שלום רב!

מה שלומכם ומה נשמע אצלכם? מדוע אינכם כותבים?
האם אין לכם פנאי? אפשר לחשוב שאתם כאילו עסוקים
כמוני. מאז ועד עתה נתקבל מכם מכתב אחד בלבד לרחל,
שבקושי הספיק לשנינו. אני הבטחתי להחזיר לה מיד חלק
הגון ממה שאקבל, אבל אני מחכה יום-יום לשווא – אפילו
חג הפסח עבר בלי כל ידיעה מכם. איני יודע את מי
להאשים. אתכם? את שירות הדואר? אך בכל זאת חבריי
מקבלים בכל יום מכתבים מכל פינות ארצנו וגם מירושלים.
הייתכן שלא קיבלתם בינתיים לפחות מכתב אחד ממני?
חוץ ממה שרחל בעצמה כותבת לכם, ואולי אבדה לכם
הכתובת שלנו... אם כן תשאלו נא אותנו ונגידה לכם.
העיקר כתבו מיד מה שלומכם, מה מתרחש בכלל אצלכם.
איך עבר חג הפסח וליל הסדר? אני לא הרגשתי אותו ולא
את החג בכלל, חוץ מאכילת מצות.

זכרנו את... ליל סדר כנהוג תמיד בבית, את ההגדה ואת
הלצותיו של הדוד יחיא. ואת הפיתות והמצות המטוגגות
בשמן ועוד, אבל, מעליש, בשנה הבאה בירושלים הבנויה.
נוכה לראות ולעשות כפליים, במקום שאפילו טיפת יין לא
שתיתי בליל הסדר הזה, על-מנת שאשתה בסדר הבא גם
בעד זה שעבר. אמנם, הייתי אצל רחל, אבל היה מאוחר
מדי, כך שהספקתי לשמוע רק את סוף הסדר וההגדה.

אצלנו כאן הכל בסדר. אמנם, תמיד יש משהו חדש.
מזג-האוויר עודנו גשום. עד הימים האחרונים הכל תמיד
מכוסה ערפל כבד. רוחות סוערות במקצת, ואף-על-פי-כן
האביב מורגש במלוא זיוו. הכל פורח ומלבלב ומה נעים
לצאת למרחב כשיש חופש. את רחל אני מבקר כמעט
יום-יום. היא מוסרת לכם שלום. היא כותבת לכם הרבה
יותר ממני, כמעט מכתב לשבוע, אבל למרות זה אינה
מקבלת מכם אף מכתב. אביבה, היא כועסת עליך שאינך
מבקרת אצלה. היה כל-כך הרבה זמן חופש, ואפילו מכתב
וברכת הגשמה לא שלחת. ובזאת אני מסיים את מכתבי זה,
כי עלי ללכת ולראות אם יש מכתב בין הדואר שהגיע
עכשיו.

ד"ש לחיים ולדוד ולכולם (שגם הם יכתבו)

שלום שלום ולהתראות
שלכם